

STATION TIO

OLIVIA SKJÖLD

Drömbåt Ord

2020

SAGAN OM RÄVEN OCH GUNNAR HELÉN

Så var den där dagen i oktober till sist inne, då Gunnar Helén och en räv skulle tävlingstala mot varandra. Det hade varit bestämt länge, men på grund av olika tillfälligheter, det-ena-med-det- andra, hade det blivit uppskjutet gång på gång. Till sist hade man från båda parter sida börjat tro, att det inte alls skulle bli av. Det var därför de båda nu när de till sist möttes upp, trots att det dragit ut så på tiden, snarare verkade liksom överrumplade av alltsammans.

Utrymmet bakom själva scenen var trångt och belamrat, när räven i sista sekunden plötsligt krävde ytterligare tid till förberedelse. Gunnar Helén protesterade halvhjärtat.

– Men så var det ju inte heller min idé, sa räven, att det skulle bjudas publik och tas inträde och så vidare. Det var inte min idé och jag visste ingenting om det! Därför måste jag förbereda mig ytterligare. Jag är ju också bara ett djur, och det här är därför en ytterst ovan situation, för mig, för hela min art.

Mot det kunde den gamle folkpartiledaren ingenting invända, även om det ju inte heller varit hans idé med en så stor publik och så mycket kringarrangemang. Vem som inkallat arrangörerna visste han faktiskt inte... Gunnar Helén, som väl inte såg sig som så särskilt gudabenådad vad gällde retoriken, och inte längre var helt ung, hade väl dessutom aldrig haft en tanke på att ställa upp på något sånt här, om nu inte motståndaren varit just en *räv*, nota bene. Nog talar jag bättre än ett djur, tänkte den förre folkpartiledaren med viss rätta (vid den här tidpunkten sedan länge landshövding). Med all respekt, men allt annat vore ju löjligt.

– Nu börjar det absolut bli dags, sa Gunnar Helén till sist och fingrade på sina talkort.

– Nej, sa räven, nu måste jag klä mig också.

Och så klädde den sig verkligen, på ett så omständligt vis som bara ett fyrfota kreatur kan klä sig! Den föll överända och rullade runt och snodde sig säkert en tjuo minuter-halvtimme.

Gunnar Helén försökte hålla sig ur vägen och han gick igenom vad han skulle säga. Det var ingenting särskilt lysande han skrivit. Han skulle ju bara tala mot en räv. Så han hade inte skrivit något särskilt lysande alls.

Samtidigt började publiken utanför – framförallt gamla folkpartister (nuv. liberaler) o.s.v. men också annat folk och andra arter – göra sig hörda. Det mumlades, skälldes och kraxades. Rävnen meddelade sedan att den skulle knyta skorna, vilket ju tog tid förstås, och knäppa alla knappar i skjortan – för en räv något ju nästintill omöjligt. Det måste gått timvis över tiden. Situationen hade sluppet den gamla politikern ur händerna och han plågades av det. Han slog näven i bordet och fortsatte vänta.

– Jag är en räv och du måste ta hänsyn till att jag är en räv, upprepade rävnen.

– Det här har redan tagit alldeles för lång tid, sa Gunnar Helén.

Rävnen såg efter allt sitt slit med sin kostym snarare utklädd ut, än särskilt mänsklig.

– Jag är hungrig nu, sa den, och är jag hungrig måste jag äta. Det är ingenting jag har någon kontroll över.

Så den åt och sedan drack den, och den fläckade ner sig och den försökte torka sig ren igen och den gula kavajen. Till sist försökte den läsa igenom sina papper som låg utspridda över golvet, fläckiga och bitna, synbarligen utan att förstå ett ord av vad som stod. Det här hade ju inte varit hans egen idé, så då måste det väl varit rävnen, tänkte Gunnar Helén utan att alls vara säker på det. Det hela var oförsvarligt försenat...

Till slut någon gång – när exakt vet jag inte – stormade arrangörerna in till dem, ropade och gnäggade att de väl aldrig varit med om något liknande. Vad var det frågan om? Cateringen var äten, kostnaderna för servicevärdarna tickar *as we speak*, och de skulle bli tvungna att betala tillbaka pengarna för biljetterna. Även med många års erfarenhet av event var de tagna på sängen – båda två hade de uppvisat en bristande professionalitet och ett omdöme *that frankly is hard for us to believe* när de inte ens visat sig på scen. Framförallt Gunnar Helén var de besvikna på – ett djur är ju bara ett djur. Gunnar Helén var landshövding.

Alltsammans var avbrutet alltså, folk hade gått hem – en katastrof.

Gunnar Helén kunde svära på att han såg rävnen le så där slugt som bara rävar kan göra, men han var samtidigt så medtagen och trött, att han visste inte säkert.